

ger til en Indskrænkning, den Indskrænkning nemlig, at der maa foreligge bestemte Data, der vise, at den vedkommende Minister ikke er istand til at træffe et taaleligt eller buueligt Valg, inden man kan gjøre den gjældende. Men nu forekommer det mig dog at være at gjøre den nuværende Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet uret; naar man mener, at han ikke skulde være istand til at besætte en saadan Examinationscommission som den, hvorom der her er Tale, paa forsvaerlig Maade, eller naar man vil underlægge ham den Hensigt, som han ikke paa nogen Maade, saavidt jeg har hørt, har vedkjendt sig, at han skulde ville sammensætte den af Mænd, der stode i fuldstændig Modsetning til det nuværende theologiske Facultet. Jeg har ikke hørt et Ord i Discussionen, hvortil en saadan Formening skulde kunne støtte sig. Det forekommer mig ogsaa at være en noget vidt hentet Forklaring af den Omstændighed, at den paagjældende Bestemmelse først er bleven indsat i Finantslovsforslaget ved 2den Behandling, naar det ærede Medlem mente, at Ministeren var bleven trunken i Kjøleffjødets. Det kan jo dog have været fuldkomment naturligt, at han først vilde nøiere undersøge Sagen, og navnlig komme paa det Rene med, hvor stor den Sum var, som behøvedes til at føre Sagen igjennem, inden han indbragte noget Forslag derom, og dette kan altsaa have været Grunden til, at han ikke havde optaget Bevillingen i det oprindelige Finantslovsforslag, men først fremkom med den, da han havde faaet den omtalte Undersøgelse foretagen. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem (Krieger) har nogen Formodning om, at der er Nogen, der trækker den høitærede Minister i Kjøleffjødets, men det er i alt Fald af den Slags Formodninger, som, naar de gjøres mellem Mand og Mand, ikke ere frie for at være lidt fornærmelige.

Formanden: Jeg maa dog gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at efter den Forbindelse, hvori den tidligere Taler brugte det nævnte Udtryk og henførte det til Biskop Monrad, og først derefter til den nuværende

Cultusminister, kunde der ikke for denne sidste være noget Fornærmeligt deri.

Bloug: Ja, i ethvert Fald har jeg heller ikke troet, at det blev sagt i en saadan Mening. Jeg indrømmer gjerne Alt, hvad den ærede sidste Taler sagde til Berømmelse for Biskop Monrad, og jeg troer ogsaa med det ærede Medlem, at han, som det ærede Medlem udtrykte sig, vilde have givet Examinationscommissionen en heroligende Sammensætning, men der er efter min Formening, som jeg allerede har sagt, heller ingen Grund til at antage, at den nuværende Minister ikke skulde være istand dertil. Han kan i mange Henseender staae tilbage for Biskop Monrad, men han har ikke, saavidt jeg skjønner, givet nogen Grund til at troe, at han ved Commissionens Sammensætning skulde ville gaae i nogensomhelst eensidig Retning.

Jeg skal endnu blot sige et Par Ord med Hensyn til det, som den ærede Taler udtalte om Sagens Realitet. Han spurgte om, hvilken Indretning der gav den største Betyggelse, enten en Examination af et Facultet, af de Samme, som havde været Studenternes Lærere, eller en Examination af Mænd, der stode udenfor Universitetet. Jeg kan nu meget gjerne indrømme det ærede Medlem, at, dersom Opgaven var den, hvem Studenterne helst vilde examineres af, eller, dersom det her udelukkende kom an paa, at Examinationen blev foretaget i fuldeste Overeensstemmelse med Forelæsningerne, saa vilde Professorerne være allerbedst stikede dertil. Men det er jo ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er derimod det, hvilken Institution der giver den største Betyggelse for, at Studenterne virkelig føre et frit og videnskabeligt Studium ved Universitetet, og jeg kan paa ingen Maade indrømme, at Examination af Professorerne afgiver nogen Betyggelse herfor. Jeg indrømmer fuldkomment, at, dersom alle Professorerne vare store Videnskabsmænd — og det kan have været Tilfældet med Hensyn til mange af dem — saa vilde der ogsaa være en Betyggelse tilføede i saa Henseende. I det Hele taget er det nemlig ogsaa i denne Retning mindre Institutio-